

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

394.8

Hely

Idő

"1912"

Forrás: Pesti hírlap.

Személy

Éjjel, az Andrássy-uton.

— Író és rendőrtisztviselő affaireje. —

Hajnalban az Andrássy-uton Krudy Gyula, az ismert nevű kitűnő író, az Opera árkádjai alatt ballagot, midőn a háta mögött kardzörgés hangzott. A sötétben két katonatiszti kabátos alak esőrömpölt el Krudy mellett az Erdélyi Borozó irányába. Az egyik „tiszt ur” kardja tokjával megérintette Krudyt és rászolt:

— Büdös zsidó!

Krudy, aki régi protestáns család ivadéka, ügyet sem vetett a barátságtalan felszólításra, csupán hátranézett.

— Igen, magának szoltam, büdös zsidó újságíró.

A két „tiszt ur” egy lámpa alá ért. A csu-

PESTI HIRLAP ^{2/31}

kaszürke köpenyeges nyugodtan tovább akar haladni, de a barnakabátos megáll.

Krudy a lámpa alatt megismeri *Szentkirályi* államrendőrségi fogalmazót, aki arról híres Budapesten, hogy úgy öltözködik, mint a lovas-tisztek.

— Maga gaz zsidó, már régen belém akar kötni, ugy-e? — kérdé fitymáló hangon a rendőrfogalmazó.

Krudy az első pillantásra átlátta a helyzetet. A fogalmazó bizonyosan inspekiót tartott valahol az éjszaka, mert sapkája félre volt csapva. Elnevelte magát:

— Nem, én magába sohasem akartam belekötni.

— Tehát gyáva is vagy, gaz zsidó skribler? Krudy ismét nevetett:

— Igenis — felelt vidáman.

Bp-

(Hely)

1912 X/31

(Idő)

(Köt. v. füz.)

— No, majd megtanítlak, csak kerülj egyszer a kezembe.

Krudy erre gyorsan Szentkirályihoz lépett, arcába nézett és megkérdezte tőle:

— Tudja az ur, kivel beszél?

— Büdös zsidóval.

— Én Krudy Gyula író vagyok. Budapesten a Meteor szállóban lakom. Ha valami baja van velem, ott megtalálhat.

Szentkirályi legyintett:

— Ismerjük már az ilyeneket!

A csukaszürke kabátos főhadnagy néhány lépésről, láthatólag kényelmetlen helyzetben várta a jelenet végét.

Krudy a főhadnagyhöz fordult:

— Felszólítom főhadnagy urat, mint gentleman, aki a király bojtját viseli, tiltsa meg barátjának az utcai jelenet folytatását, mert én is ember vagyok, a vér a fejembe száll.

A csukaszürke tiszt erre bemutatkozott Krudynak:

— Kohut császári és királyi főhadnagy, a 44-ik gyalogezredből. Felszólítom az urakat, hogy hagyják abba a veszekedést, az ügyüket majd más uton is elintézhetik.

Igy szólt a főhadnagy az egymással farkaszemet néző ellenfelek közé lépve.

Krudy a főhadnagyhöz fordult:

— Hallatlan eljárásnak tartom, hogy a sötétben az utcán inzultáljanak ismeretlen emberek...

Ebben a pillanatban *Szentkirályi* magyar királyi rendőrfogalmazó váratlanul *Krudy felé sujtott kezével*.

Krudy hátraugrott, hogy a következő pillanatban óriási erővel torkon ragadja a rendőrfogalmazót.

Szentkirályinak sikerült kitépni magát Krudy kezéből, néhány lépéssel hátrált és kivonta kardját a hüvelyből körülbelül felényi terjedelemben. Krudy a fogalmazóra akarta magát vetni, de ebben Kohut főhadnagy közbelépése megakadályozta. Nagyobb nyomaték kedvéért a főhadnagy is a kardjára csapott.

Krudy erre zsebébe nyult, mintha revolvert keresne.

Szentkirályi fogalmazó futólépésben menekült az Erdélyi Borozóba, annál is inkább, mert a jelenetre összegyülekezett éjszakai emberek, konflis kocsisok fenyegető magatartást vettek fel a fogalmazóval szemben.

Kohut kezét nyújtotta Krudynak:

— Sajnálom, hogy a jelenetnek önkéntelen tanuja voltam.

Krudy nem nyult a főhadnagy keze után.

— Köszönöm. E kézfogásra még ráérünk, midőn a főhadnagy ur jelenlétében elkövetett sértésekért elégtételt vettem.

Krudy ezután nyomban provokáltatta Szentkirályi fogalmazót.